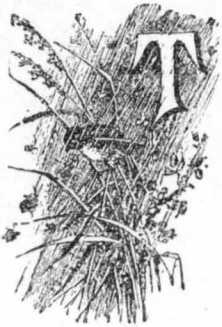

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΕ'

Α λόγια τους αυτά, έπεισαν τέλος τη Λαΐδα, την οποία άλλωστε κανένas ιδιαιτέρως δεσμός δεν συνέδεε πλέον με την 'Αμβρακία.

"Έκανε λοιπόν γρήγορα—γρήγορα όλες τις σχετικές προετοιμασίες, κληροδότησε στο Δήμο της 'Αμβρακίας όλη την περιουσία του Ασωνίδη, άνωχαιρέτης τούς φίλους και τούς γνωστούς της κ' έφυγε για να ξαναγορίσει στην πόλι, με την οποία ήταν συνυφασμένο το όνομά της.

'Ο γυρισμός της Λαΐδος στην Κόρινθο ήταν ένας θρίαμβος που δεν περιγράφεται. Πραγματική αποθέωση.

"Όλος ο λαός, με τους επαυτούς και τους Πριτάνεις έπλ ηγαλώς, είχε μαζευτεί στην προκυμαία και μόλις φάνηκε το καράβι, άρχισε να την χειρατεί με ζητωκραυγές, που άντηχούσαν ως τα γειτονικά χωριά. Κι' όταν η Λαΐς βγήκε απ' το καράβι και πάτησε στην προκυμαία, την έδωλαν να καθήση σ' ένα θρόνο που είχαν φτιάξει επίτηδες γι' αυτήν, στολισμένο με μύρτα και τριαντάφυλλα και τη μετέφεραν έτσι θριαμβευτικά στο ναό της 'Αφροδίτης. 'Εκει την περιέμεναν μαζεμένες όλες η ίέρειες κ' όλες η έταίρες της Κόρινθου.

"Η μεγάλη ίέρεια την έστειλε μ' ένα χρυσό στεφάνι κ' απήγγειλε μιá εύχαριστήριο προσευχή στην 'Αφροδίτη, που είχε ευδοχήσει να ξαναφέρει στην Κόρινθο την πανόρθια προστατευομένη της.

Τρία μερόνυχτα οι Κόρινθοι πανηγύριζαν για το γυρισμό της Λαΐδος με μεγαλοπρεπείς γιορτές, που είχαν οργανώσει προς τιμήν της.

Την εποχή αυτή, η Λαΐς ήταν τριαντατριών χρόνων κ' η όμορφιά της δεν είχε χάσει τίποτε απ' τη λάμψη της. 'Ηταν πάντοτε όμορφή, με γραμμές αρμονικές, με δρασεωτάτη επιδερμίδα, η όμορφοτερη, η γοητευτικότερη κ' η πιο πνευματώδης γυναίκα της εποχής της.

Μόλις βρέθηκε στην Κόρινθο η Λαΐς, μέσα στο σπίτι της, στους κοσμοξυκουσμένους κήπους της και στο περιβάλλον, για το οποίο ήταν πλασμένη, ξαναγρίσε την παιδική ζωή της.

Περνούσε τα βράδια της διασκεδάζοντας με την πιο διαλεκτική συνομιλία και δεν έπαυε να κάνει διάφορες αγαθοεργίες υπέρ του λαού, που την αγαπούσε με φανατισμό.

"Η καλοσύνη της, η φιλανθρωπία κ' η αυταπάτη της, ήταν παροιμιώδεις.

Κάποτε φώναζε έναν απ' τους καλύτερους υδραυλικούς της Κόρινθου, για να της έπισκευάσει τις βρύσες των κήπων της. "Η

'Ο λαός της Κόρινθου, έτοιμαζόμενος να ύποδεχθί τη Λαΐδα.

πρός την πόλι και τότε προς το τραϊνό...

Μά δεν πρόλαβε να πη άλλα... "Έξ άλλος ο δήμαρχος τινάχτηκε επάνω, σαν να τον δάγκασε όχιά... Κτύπησε την δημόγυρι σαν δραπέτης του φρενοκομείου και ούρλιαξε κατάμουτρα τους:

— 'Αρκετά, κρύοσι!... 'Αρκετά... Πολλά μās έφαγε αυτός ο χαρμιοφάνης ο Ραταπλάν... Τό τεμπελοσκυλο!... 'Ο τενεκός!... 'Αρκετά μās ούφρησε τό χασαπόσκυλο, — κακή ψυχρή του μέρα, — όσο ήταν ζωντανός!... Πεντάρα τσακιστή δεν δίνει πειά ό δήμος, για τό χατήρι του!... Φτάνει που έσοδεύτικαμε και για τόν άνδριάντα του... Μπόσοιου βρεθήκαμε και με θάπτον και τόν παραγγέλιαμε σέ κάτι αιογιόδυτες μαρμαράδες!... 'Αρκετά... Πεντάρα πειά δεν έχει!...

Και πριν προλάβει κανένας να τόν έμποδίση, βγήκε στο μαλακό, φώναζε τόν άντικρινό χίστη και τού ελεπε, δείχνοντάς του τό μαρμάρινο άγαλμα του πανένδοξου Φρειδεδοούργου Ραταπλάν:

— Άκου, μάστορ-Μιζέλη... Πάρε αυτό τό άγαλμα... Τό άγαλμα, λέω... Ρίχτο στο καμίνι να γίνη ασέστης... Κι' ύστερα παίρνεις τόν ασέστη αυτόν και σοβιτιζεις όλα τα... τα άνακουφιστήρια, διάβολε, της πόλεως. Κατάλαβες;...

Ζητωκραυγές κ' έπευφημίες σκέπασαν τα τελευταία λόγια του δημάρχου. Οι κ.κ. σύμβουλοι είχαν κατενθουσιαστεί με την εδραία του έμπνευσι. Την όμορφή, αλλά και τόσο πρακτική!...

δουλειά αυτή κράτησε πολλές ήμέρες, στο διάστημα τών οποίων ό υδραυλικός έθλεπε συχνά μέσα στον κήπο μιá απ' τις όμορφότερες αϊλητρίδες της Λαΐδος. Την έρωτεύθηκε λοιπόν τρελλά και έξ αίτίας της παραμελούσε την οικογένειά του, τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Στο τέλος μάλιστα πούλησε τό σπίτι του κ' όλα τα ύπαρχοντά του κ' άγόρασε ένα πανάκριβο περιδέραιο και μερικά βραχιόλια, τα οποία χάρισε στην όμορφή αϊλητρίδα.

"Έτσι, η γυναίκα του και τα παιδιά του βρέθηκαν στο δρόμο, χωρίς στέγη και χωρίς τροφή.

Λίγες ήμέρες αργότερα, ενώ η Λαΐς περνούσε από ένα δρόμο της Κόρινθου, είδε σέ μιá γωνία μιá γυναίκα με τρία παιδιά γύρω της, να ζητιανεύη. Πλησίασε άμέσως και της έδωσε ένα νόμισμα χρυσό.

"Η Ζητιάνια ανάλυθηκε τότε σ' εύχαριστίες και εύχές:

— Ποιά είσαι σύ, όμορφή μου κυρά, για να ειλογώ τ' όνομά σου; ρώτησε τέλος τη Λαΐδα.

— Είλε η κυρία μας, η Ξακουμένη Λαΐς, της απάντησε ένας απ' τούς ακόλουθους της έταίρας.

Μόλις άκουσε τό όνομα αυτό, η Ζητιάνια πέταξε μακριά τό χρυσό νόμισμα, γεμάτη θυμό, σηκώθηκε επάνω και ώρμησε με λύσσα προς τό φορείο της Λαΐδος. "Όταν όμως έφτασε κοντά σ' αυτό και είδε, για πρώτη φορά στη ζωή της, την όμορφή και γλυκειά μορφή της έταίρας, στάθηκε σαστισμένη.

— Δεν εινε δυνατόν, Λαΐς, της είλε, εσύ ποιήσεις τόσο γλυκειά μορφή, να κρύβης ψυχή κακή και διεστραμμένη. Τι σού χρεωστούσα ώστόσο, εγώ και τα παιδιά μου, να βρεθώμε χωρίς στέγη στο δρόμο και να ζητιανεύοιμε τό φρομά μας;

"Εκπληρητή η Λαΐς, την παρακάλεσε να της εξηγήσει τί έσημμαιαν τα λόγια της. Κι' η Ζητιάνια, με δάκρυα στα μάτια, της διηγήθηκε τό θλιβερό πάθημά της. "Ηταν η γυναίκα του υδραυλικού, που είχε ξετρελλαθεί με την όμορφή αϊλητρίδα.

Μόλις άκουσε την ιστορία της, η Λαΐς της έδωσε τό βαλάντιό της λέγοντάς της:

— Καλή μου γυναίκα, δεν είχα ιδέα απ' όλα αυτά που μου είπες. Πάρε τα χρώματα αυτά κ' έλα αύριο στο σπίτι μου. Να πής ότι εγώ η ίδια σέ ζήτησα να παρουσιασθής μπροστά μου. Κι' έννοια σου. Θα διορθώσω τό κακό που άθελά μου έγινε άφορμή να πάθης.

Πραγματικώς, την άλλη μέρα, η γυναίκα του υδραυλικού πήγε στο σπίτι της όμορφης έταίρας, μαζί με την μεγαλείτερη κόρη της.

"Η Λαΐς φώναζε τότε την αϊλητρίδα και τη διέταξε να της παραδώσει τό περιδέραιο και τα βραχιόλια που της είχε χάρισε ό έρωτευμένος υδραυλικός. "Έπειτα φώναζε τη Βαρκίδα να της φέρη ένα χρωματικό ποσόν, τό οποίο έδόθηκε στη φτωχή γυναίκα.

— Έννοιά, της είλε, να επανορθώσω τό κακό που σού συνέβη και να σού εξασφαλίσω ήσυχια και ευτυχισμένη ζωή. Πάρε τα χρώματα αυτά για να ξαναγορίσεις τό σπίτι σου και ό,τι άλλο πούλησε ό άντρας σου. 'Αλλά στο έξης θ' άνήκουν όλα αυτά σέ σένα κ' όχι στον άντρα σου. "Όσο για τό περιδέραιο και τα βραχιόλια, τα χαρίζω στην κόρη σου. Να της τα παραδώσεις την ήμέρα που θα παντρευτή. Θάνα τό γαμήλιο δώρο που της κάνει η Λαΐς.

Μιά άλλη φορά πάλι η Λαΐς έκανε κάτι περισσότερο για να σώση έναν έρωτευμένο νέο.

Ζούσε τότε στην Κόρινθο μιá γυναίκα ελεύθερη, όμορφή, αλλά και πολύ χυδαία, η περφήμη Γοργώ.

Με τή Γοργώ αυτή είχε έρωτευθεί ό νεαρός Νικίας, γυιός ενός πλουσιωτάτου επαυτού. "Η Νικίας νυχτοξημερωνόταν στο σπίτι της αγαπημένης του και για να ικανοποιή τις ιδιοτροπίες της, έσοδευε αλόγιστα τεράστια ποσά, δημιουργούσε χρέη μεγάλα και άπειλούως να καταστρέψη οικονομικώς την οικογένειά του. Για όλη αυτό, ό πατέρας του αποφάσισε στο τέλος να τόν άποκληρώσει. Μά επενέβη η γυναίκα του και τόν έμποδίσε.

— Περιέμενε λίγες ήμέρες ακόμα, τού είλε.

— Τόσον καιρό περιέμενα, αποκαθάρθηκε θυμωμένα ό γέρο επαυτούς. Τι έχοιμε να ελιτζοιμε πειά;

— "Εχω μιá τελευταία έλλίδα. Θα ζητήσω τη βοήθεια της Λαΐδος.

— Ποιάς είπες; Της Λαΐδος; ρώτησε Ξαφνιασμένος ό επαυτούς. **ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.**